Anne's

dag i Dyrenes Eventyrland

... en personlig historie

Skrevet af

Marja Wardekker van Kampen

Illustreret af

Susan Baker

På dansk ved Ejnar Hansen

(c) X-PRESS-IT / Create-A-Book Europe

www.sjovbog.dk
Erantisvænget 1, DK-5540 Ullerslev
www.sjovbog.dk - info@sjovbog.dk - Tlf. 62244502

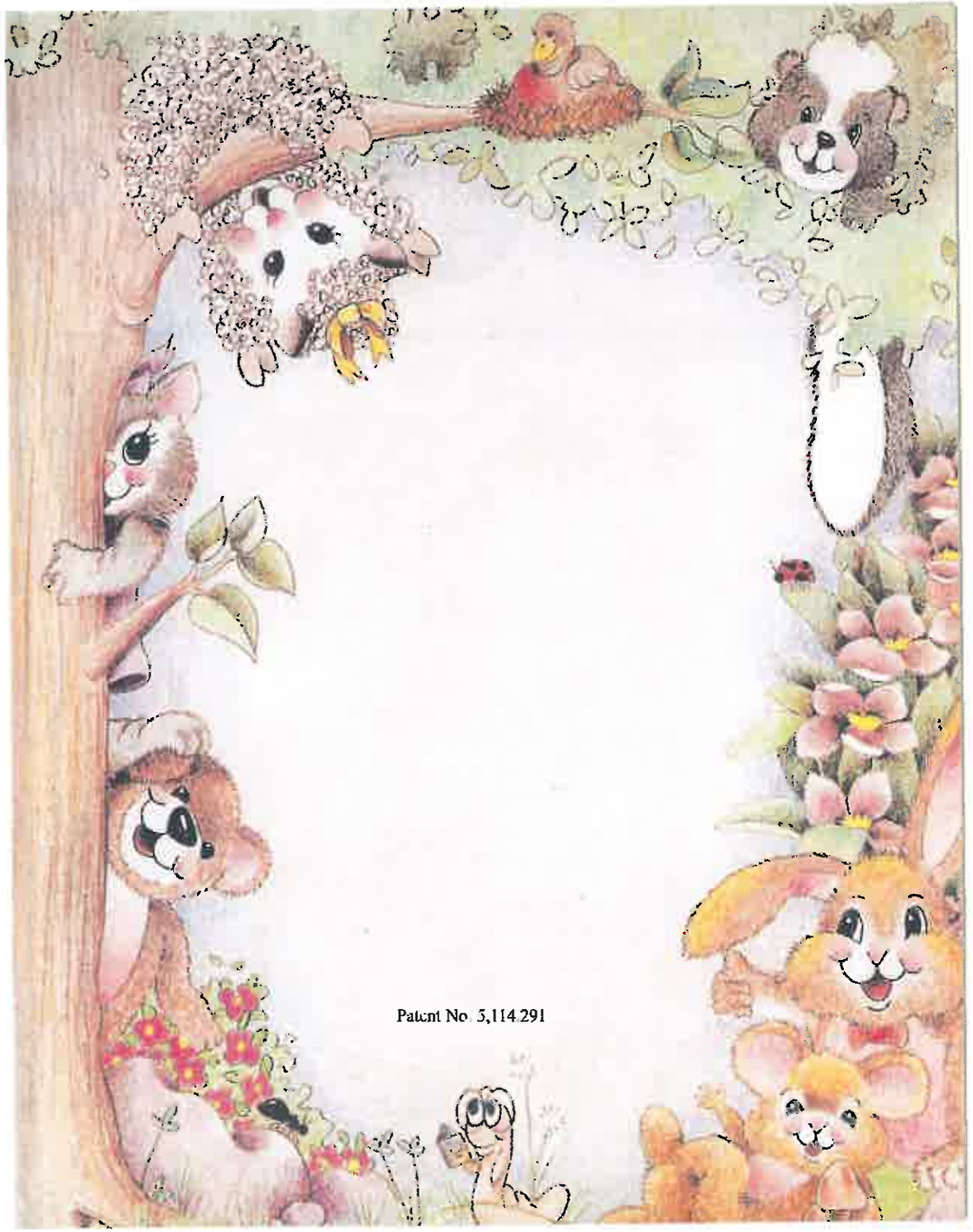
Patent No. 5,114,291

Denne bog er skrevet specielt til

Anne Haumann Søgaard

Tak for din tid hos mig, held og lykke i børnehaven. Knus og kram fra

Din Dagplejemor Anita

Den 1. juli 2013

Anne, på 3 år, sad udenfor og legede. "Sikken et dejligt vejr det er i dag", tænkte hun. "Det er dejligt at kunne være ude uden alt det overtøj." Anne tog Annebel ind til sig og begyndte at dagdrømme. Hun drømte om en legeplads fyldt med legedyr. Hun sad i det bløde græs sammen med Annebel. "Hvad skal vi lave idag Annebel?" spurgte Anne. Hun blev meget forbavset, da Annebel svarede hende og sagde: "Kom med mig, så tager vi en tur til Dyrenes Eventyrland. Det er et dejligt sted, hvor du kan opleve en masse spændende ting."

"Det var en god ide, Annebel," svarede Anne. "Det lyder sjovt, for helt ærligt har det været lidt kedeligt her, siden Jacob, Trine og Sofie tog afsted. Jeg ved ikke, hvad jeg skal lave! Jeg spørger lige, om jeg må tage med." Hun kom hurtigt tilbage, og så tog de afsted. De gik hånd i hånd hen ad en smuk sti væk fra Ullerslev og kom til en park, som Anne ikke havde set før. Hun troede næsten ikke sine egne øjne. Der sad en bjørn med en eventyrbog og læste højt for sine dyrevenner.

"Nej, hvor er her fredeligt og roligt," sagde Anne. Alle dyrene var glade for, at Annebel havde taget hende med for at besøge dem. Det varede ikke længe, før de alle kendte hinanden. Et lille lam kom hen til hende og spurgte, om hun kunne synge en sang for dem. "Det ved jeg ikke, om jeg kan, men jeg kan da godt prøve. Jeg kender en godnatsang, som jeg synger for Annebel hver aften," svarede Anne. "Jamen så vil vi lære dig en helt ny sang, som vi synger for vore gæster," sagde lammet.

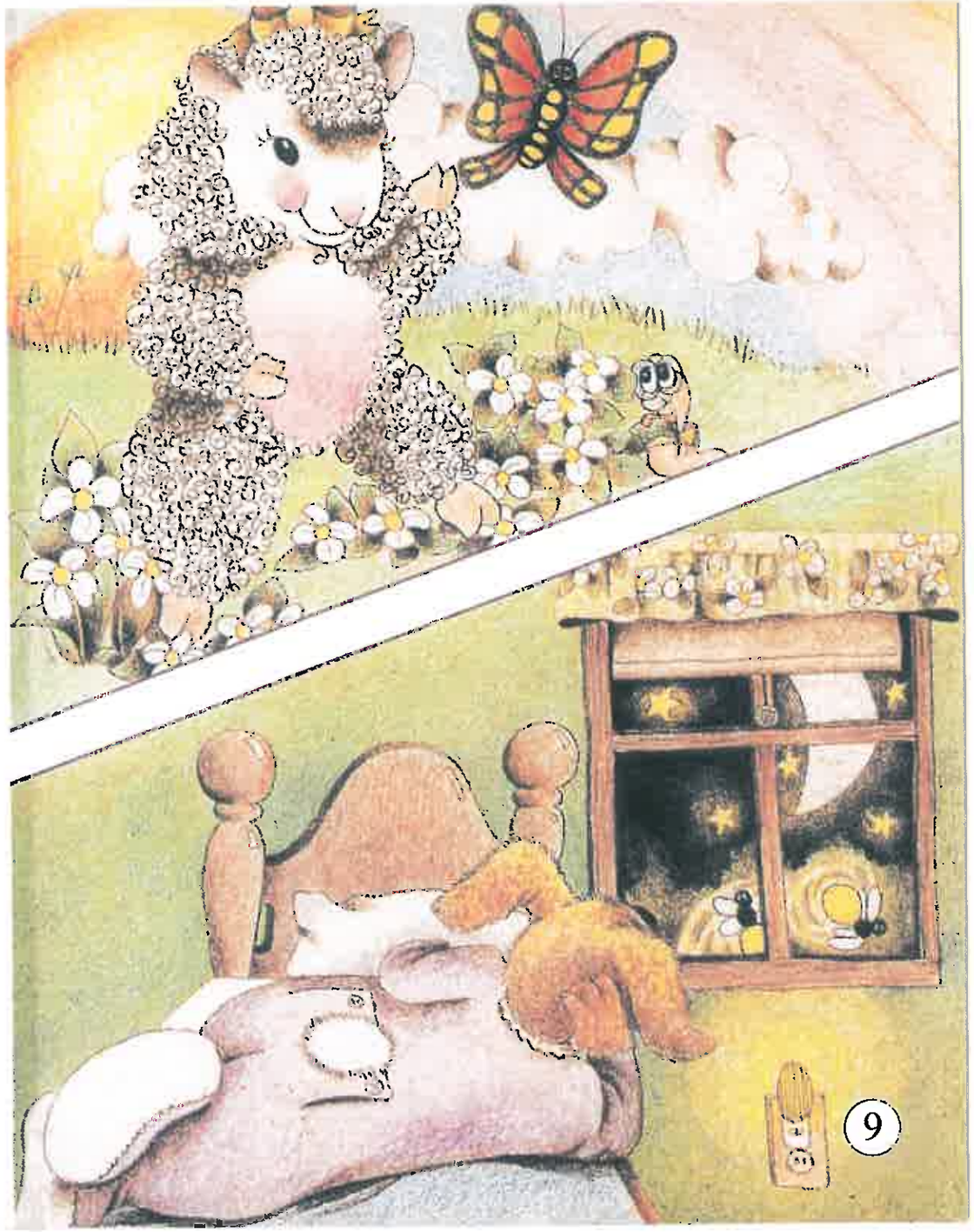

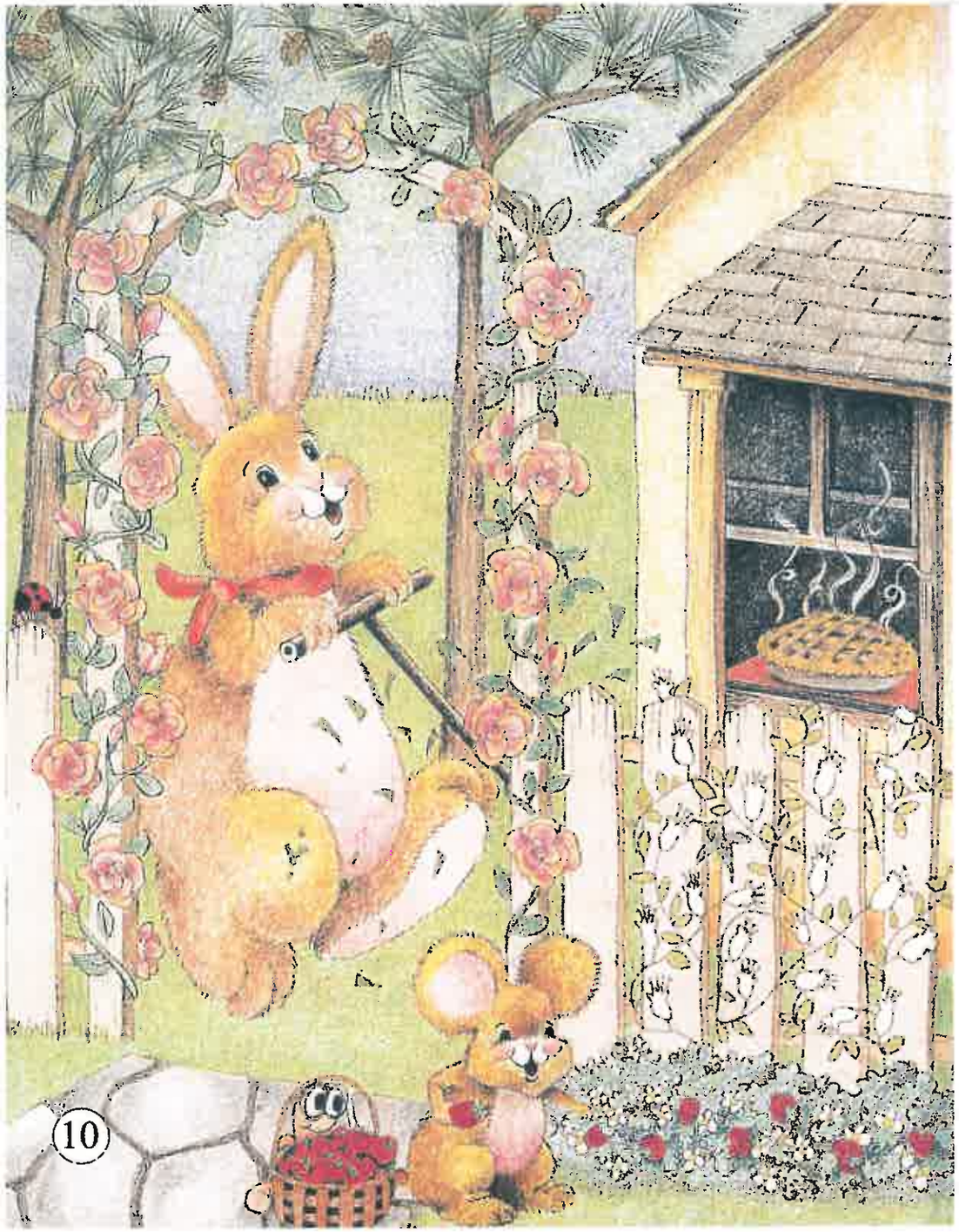

"Du skal vide, at vi er meget glade for, at du er kommet for at besøge os; men det er ikke alle børn, der er søde ved os dyr, og dem er vi lidt bange for. De hiver os i ørerne og er meget voldsomme. Så du kan nok forstå, at vi ikke er så glade for dem. Men nu skal du høre vores velkomstsang til søde børn på melodien: *I en kælder sort som kul*."

I vor verden nu du er,
nej hvor er vi glade,
du er jo så sød og kær,
laver ej ballade.
Du skal se på vores land,
bade lidt i vores vand.
Du skal se det hele,
alt vi med dig dele.

Anne blev helt rørt, da hun hørte den søde lille sang. "Tak skal I have," sagde hun. Annebel sagde, at nu skulle de gå hen og besøge Bjørnemor. Da de kom hen til Bjørnemors hus, kiggede de forsigtigt ind. De så Bjørnemor sidde i sin stol og læse en historie for nogle dyrebørn. Da Bjørnemor fik øje på Anne og Annebel, holdt hun op med at læse og sagde goddag til dem. "Har I to ikke lyst til at tage med os hen til søen og få en svømmetur?" spurgte hun. Det ville de meget gerne.

Bjørnemor spurgte Anne, om hun kunne svømme. "Ja, det kan jeg godt, men jeg må ikke gå i vandet alene," svarede hun. "Jeg skal nok passe på dig, som om du var min egen lille pige," sagde Bjørnemor. "Gå ikke for langt ud, men bliv inde ved kanten, hvor jeg kan holde øje med jer. Det er helt rigtigt, hvad du siger Anne, man må aldrig gå i vandet uden en voksen til at passe på." De kom hurtigt i vandet og havde det dejligt i det klare vand.

"I skal huske at være søde ved hinanden," sagde Bjørnemor til dem. Da Anne hørte det, kom hun til at tænke på, at hun ikke altid var helt sød og rar. Sommetider når hun var træt, kunne hun godt blive lidt umulig. Annebel hviskede til hende: "Bjørnemor prøver hele tiden på at lære os at opføre os pænt." Da de var blevet trætte af at svømme, gik de op og legede i det bløde græs.

De hyggede sig alle sammen og legede mange sjove lege. Anne kendte mange af legene, men hun lærte også nogle helt nye. Da de havde leget et stykke tid, blev de enige om at bygge en drage. De fik hurtigt fat i alle de ting, de skulle bruge, og det tog ikke lang tid, før dragen var færdig. "Nu skal vi se, om den kan flyve," sagde Annebel og tog fat i snoren og løb i fuld fart hen over græsset. Dragen kom et stykke op, men faldt ned igen. De prøvede igen og denne gang fløj dragen højt, højt op.

Pludselig blev snoren meget stram. "Der er noget galt," sagde det lille lam. "Hvad er der sket?" spurgte Anne og så op. "Derovre! Dragen sidder fast i et træ. Hvordan får vi den ned igen?" "Det ordner vi," sagde en lille kat og en lille bjørn. "De kan da ikke klatre der op," tænkte Anne. Men hun tog fejl. I Dyrenes Eventyrland kan næsten alt lade sig gøre. De hjalp alle hinanden, og snart havde de fået dragen fri.

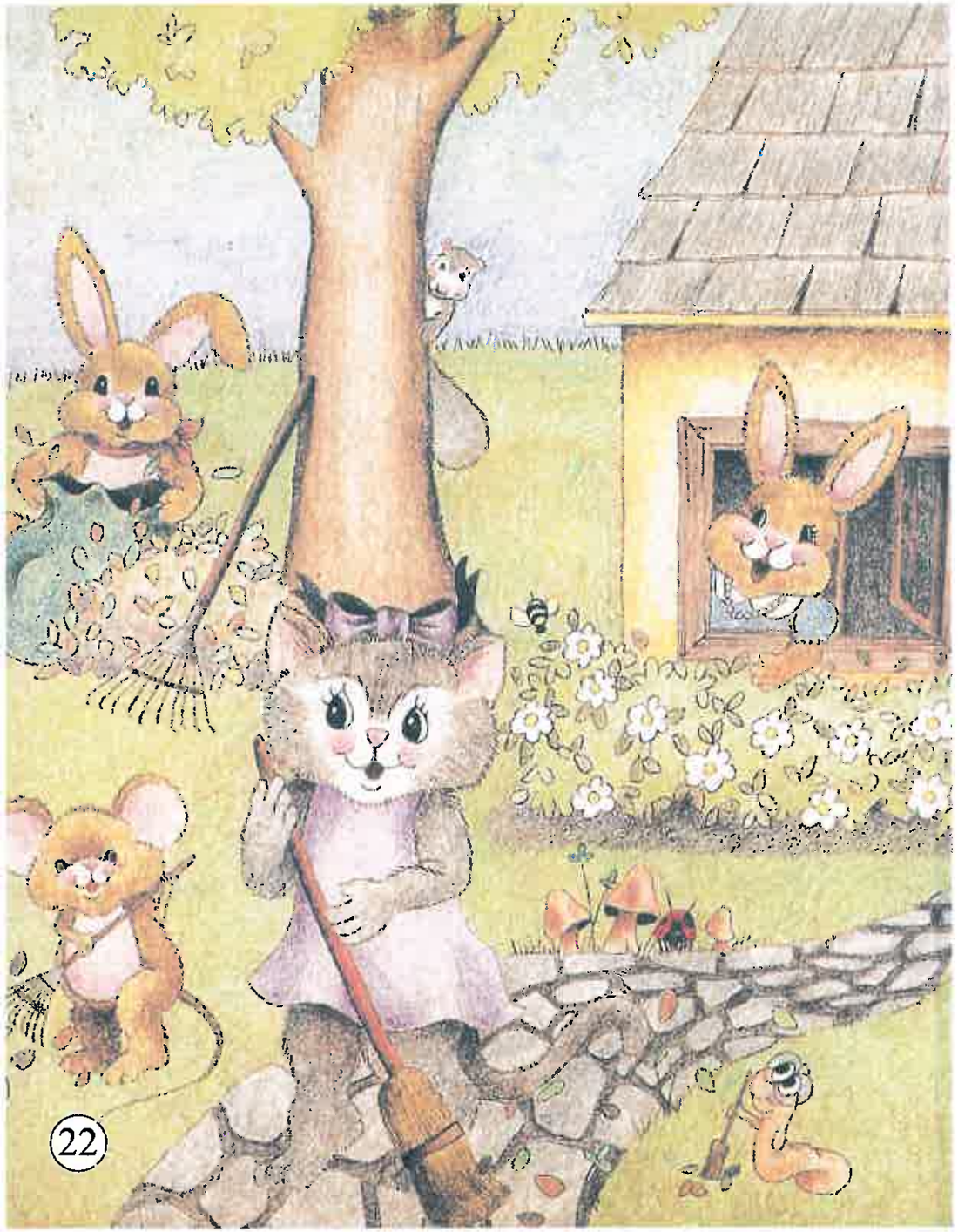

Efter alle legene og redningen af dragen var de blevet meget tørstige. Haremor, som gik og ordnede sit hus og sin have, kaldte på dem. "Kom her og få noget saftevand," råbte hun til dem. "Kan vi allesammen bare gå hen og få saftevand?" spurgte Anne.
"Selvfølgelig," svarede Annebel, "her i Dyrenes Eventyrland er alle altid meget venlige, så alle må gerne komme." Og så skyndte de sig hen til Haremors hus.

Da de var kommet indenfor hilste de på hele familien. Pludselig hørte de høje lyde inde fra børneværelset. Katten og bjørnen, der var klatret op efter dragen, stod og skændtes. "Det er min," sagde bjørnen. "Nej, det er ikke," sagde katten. "Det er min and og kun min." "Oh, oh," tænkte Anne. "Sådan opfører jeg mig vist også engang imellem." Lige som Haremor havde fået stoppet diskussionen, kom Annebel farende og råbte: "Haremor, skynd dig og kom. Der sker noget farligt ude i køkkenet." Haremor skyndte sig ud i køkkenet.

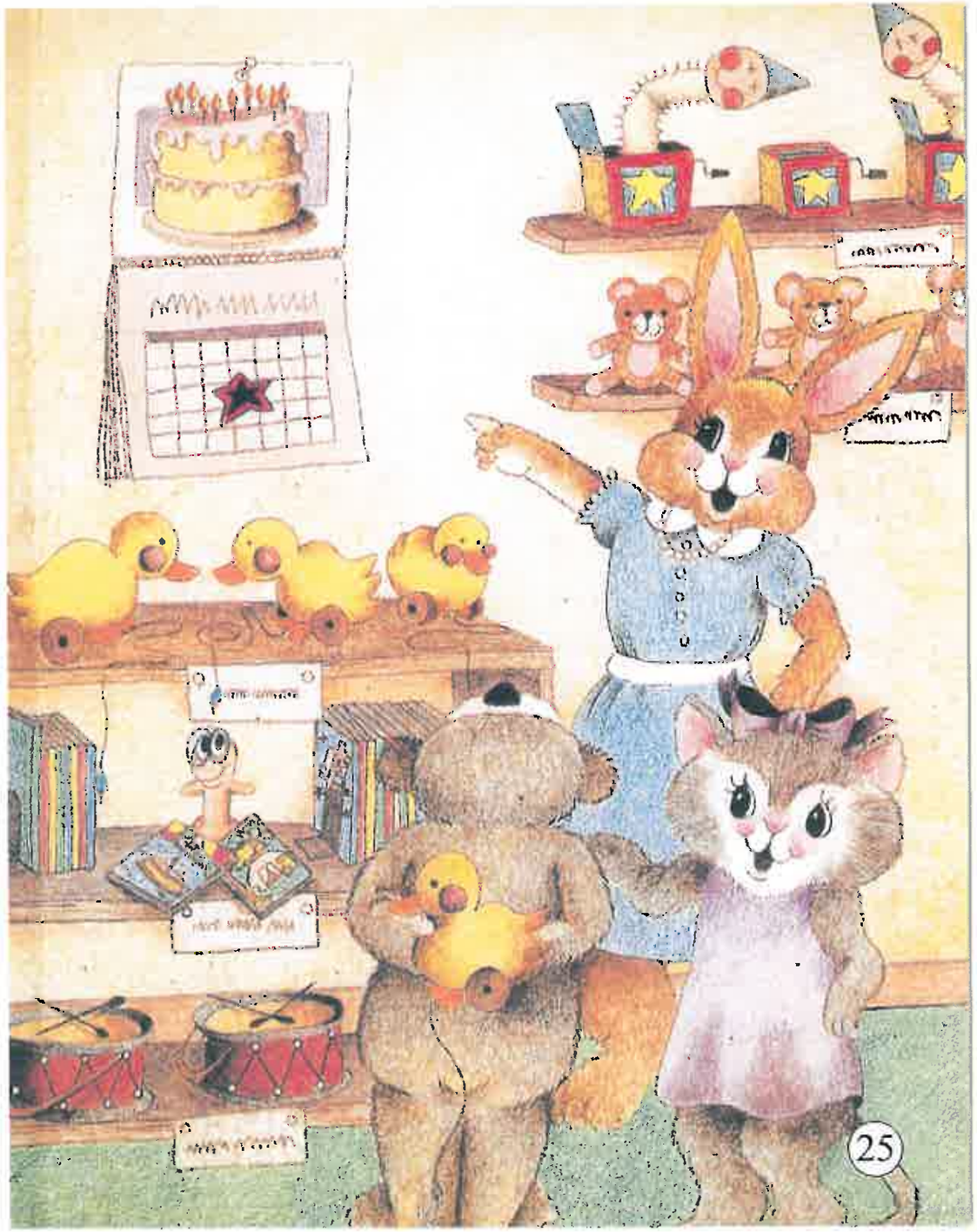

Det lille lam og stinkdyret havde lavet et tårn af tre papkasser og en lille taburet. Stinkdyret stod og balancerede usikkert på toppen af det hele. "Oh, nej!" udbrød Haremor. "Pas nu på. I falder bare ned." "Undskyld Haremor," sagde de begge to, og stinkdyret klatrede meget forsigtigt ned. Haremor løftede pegefingeren og sagde: "I skulle have spurgt om lov til at gå i kagedåsen. Hvis I virkelig så gerne vil have en småkage, kunne I jo bare spørge mig. Det var ikke pænt gjort, jeg blev helt bange."

"Lad os alle gå ud i havestuen. Der kan vi se på de flotte vinduer og spise småkager. Det er mere sikkert derude end på toppen af de papkasser," lo Haremor. Anne fulgte bagefter og tænkte på diskussionen mellem de små bjørne om anden, og på stinkdyret oppe på papkasserne. Hun vidste godt, at hun også kunne lave dumme og tankeløse ting. Hun lovede sig selv, at hun ville prøve på at lade være med det. Hun sagde til Annebel: "Jeg tror, jeg har lært en masse her." "Det er jeg meget glad for at høre," svarede Annebel med et stort smil.

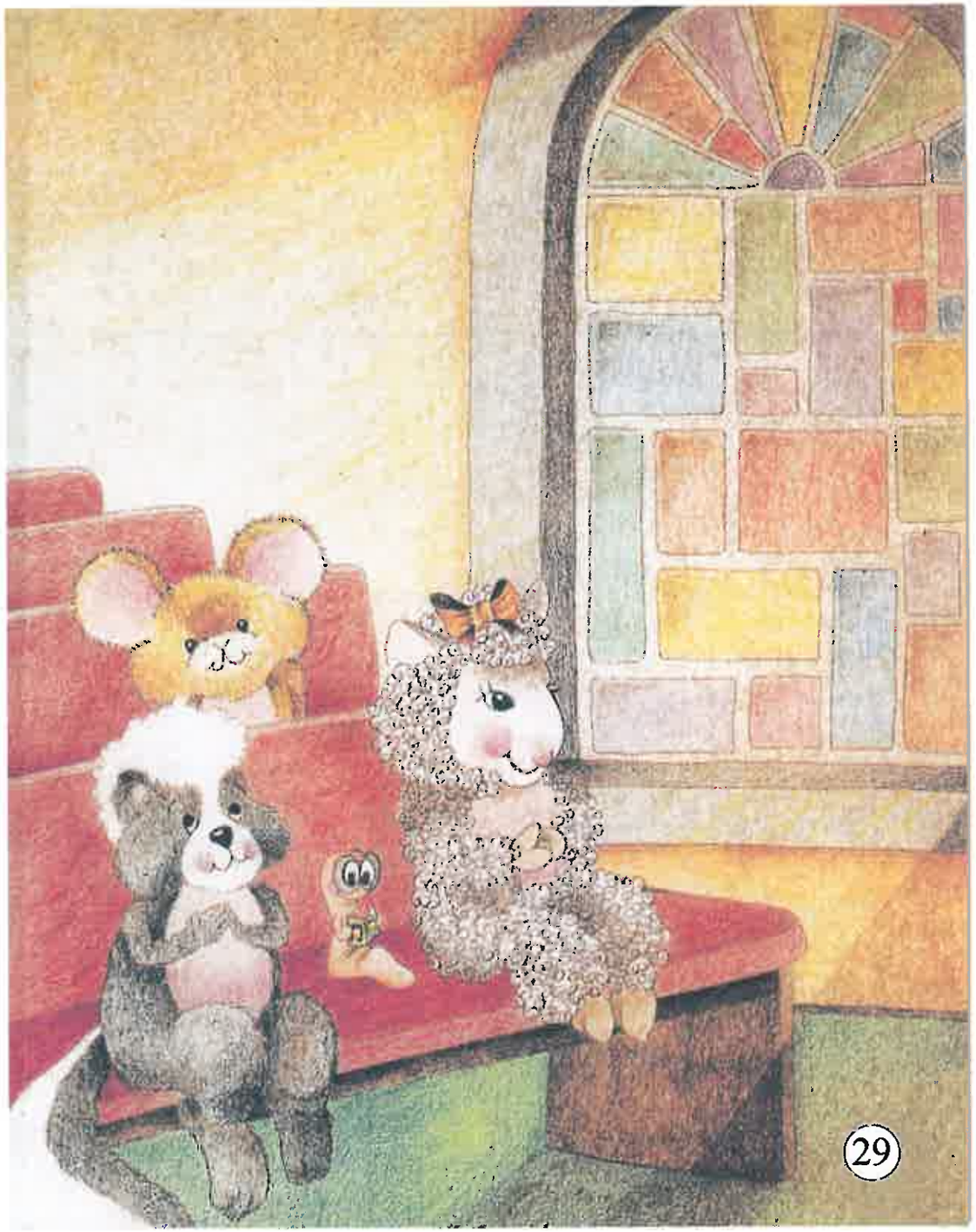

Det var nu blevet sent, og de små dyrebørn skulle i seng. Haremor spurgte Anne, om hun ville hjælpe de små med at blive vasket og børste tænder. Det ville hun gerne. Hun var meget glad for, at Haremor bad hende hjælpe. Efter at børnene var blevet lagt i seng, snakkede Anne lidt med Haremor. "Ved du hvad, Haremor," sagde hun. "Jeg tror ikke, at Jacob, Trine og Sofie tror på mig, når jeg fortæller dem om mine mange oplevelser her i Dyrenes Eventyrland. Men det har været en dejlig dag, og jeg har slet ikke kedet mig."

"Noget af det dejligste var dog den lille sang, som det lille lam sang for mig," sagde Anne. "Jeg tror, jeg vil lære alle mine venner den sang." Så begyndte hun at synge:

I vor verden nu du er,
nej hvor er vi glade,
du er jo så sød og kær,
laver ej ballade.
Du skal se på vores land,
bade lidt i vores vand.
Du skal se det hele,
alt vi med dig dele.

Der var blevet meget stille. Alle så på Anne. "Du sagde, at du ikke vidste, om du kunne synge," sagde dyrene. "Men nu har vi hørt, at du godt kan. Det var en sød sang." Alle smilede til hende. "Kom, Anne," sagde Annebel, "nu må vi hellere gå hjem igen." Det forstod Anne godt, og så sagde de farvel og mange tak for i dag. Alle hendes nye venner stod og vinkede farvel og sagde: "Vi håber, du kommer og besøger os igen en anden dag."

Kære *Anne*

Håber du synes om dette eventyr.

Din Dagplejemor Anita